

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

27 ianuarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Țurcan Anatolie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către avocatul Mihalache Iurie în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe

Tașenco Alexandru Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat r-l Xxxxx s. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 04.02.2020 - 03.03.2020

2. instanța de apel: 09.06.2020 –29.09.2020

3. instanța de recurs: 17.11.2020 – 27.01.2021

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 03 martie 2020, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Tașenco Alexandru Xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Codul penal, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, la 3 (trei) luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

S-a încasat de la Tașenco Alexandru în beneficiul statului cheltuielile judiciare în mărime de 26,86 lei, suportate în legătură cu efectuarea testării alcoolscopice.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că, inculpatul Tașenco Alexandru, la data de 28.12.2019, în jurul orelor 23:13, nedeținând permis de conducere, conducând automobilului de model „VW PASSAT” cu n/î XXXXX, a fost stopat în mun. Chișinău, str. Calea Ieșilor, 14 și fiind suspectat de către echipajul de poliție de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate, a fost condus la Dispensarul Republican de Narcologie, unde fiind supus testării alcoolscopice prin intermediul alcotestului „DRAGER 6810”, s-a stabilit concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de 0,91 mg/l, iar în rezultatul examinării medicale s-a constatat că concentrația vaporilor de alcool în mediul biologic la cet. Tașenco Alexandru Xxxxx, este de 1,73 mg/l, ceea ce conform prevederilor art. 134¹² din Codul penal, constituie stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Mihalache Iurie în numele inculpatului, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit

modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Tașcenco Alexandru să-i fie stabilită o pedeapsă neprivativă de libertate.

În argumentarea apelului declarat, avocatul inculpatului a invocat următoarele:

- consideră că sancțiunea aplicată lui Tașcenco A. este prea severă, deoarece la pronunțarea sentinței, instanța de judecată nu a luat în considerare faptul că Tașcenco A. și-a recunoscut vinovăția integral, or până la începerea cercetării judecătorești, ultimul a solicitat prin cerere scrisă examinarea cauzei penale în procedură simplificată;

- potrivit declarațiilor date în ședință de judecată inculpatul și-a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal;

- consideră că pedeapsa aplicată de prima instanță este una prea severă pornind de la faptul că, în ședința de judecată Tașcenco Alexandru și-a recunoscut vinovăția în săvârșirea infracțiunii incriminate și a acceptat examinarea cauzei penale în procedura simplificată, iar instanța de judecată nu a ținut cont pe deplin de aceasta, aplicând în privința inculpatului o sancțiune excesiv de severă;

- la pronunțarea sentinței instanța de judecată nu a ținut cont de circumstanța atenuantă (recunoașterea vinovăției) și l-a sancționat pe Tașcenco Alexandru cu pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

- instanța de fond la pronunțarea sentinței urma să aplice în privința lui Tașcenco Alexandru dispoziția art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, din care urmează că, la stabilirea pedepsei se consideră circumstanțe atenuante recunoașterea vinovăției precum și dispoziția art. 78 al aceluiași cod;

- la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de fond urma să țină cont de prevederile art. 7 și art. 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării persoanei vinovate, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, or infracțiunea imputată inculpatului face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, astfel acțiunile inculpatului nu prezintă un pericol social sporit pentru societate;

- prima instanță urma să i-a în considerație că, la data pronunțării sentinței din 03 martie 2020, în privința lui Tașcenco Alexandru nu existau careva sentințe de condamnare în vigoare, deși pe rolul instanțelor judecătorești în privința lui Tașcenco Alexandru existau alte două cauze penale intentate în baza art. 187 alin. (2) și art. 186 Cod penal, ambele aflate în curs de examinare la Judecătoria Chișinău sediul Buiucani.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2020, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a

fost dovedită, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Instanța de apel a considerat că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc vinovăția inculpatului Tașenco Alexandru în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal și anume conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat sau în stare de ebrietate produsă de substanțe stupefiante, săvârșită de către o persoană care nu deține permis de conducere sau care este privată de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Privitor la numirea pedepsei penale, instanța de apel a reținut că, instanța de fond la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

La stabilirea și individualizarea pedepsei penale, instanța de fond în corespundere cu prevederile art. 76, 77 Cod penal, a stabilit ca circumstanță atenuantă recunoașterea vinei, iar careva circumstanțe agravante la data pronunțării sentinței în privința inculpatului Tașenco Alexandru de către instanța de fond nu au fost reținute.

Astfel, instanța de apel a reținut ca fiind justă soluția adoptată de către prima instanță cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, prin care inculpatului Tașenco Alexandru pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 3 (trei) luni, cu executare pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, termenul ispășirii pedepsei aplicate în privința lui Tașenco Alexandru, fiind calculat din momentul rămânerii definitive a sentinței, Tașenco Alexandru urmând să rămână în continuare în arest conform măsurii preventive aplicate în privința acestuia în cadrul examinării altei cauze penale.

Instanța de apel a concluzionat că, instanța de fond corect a stabilit pedeapsa inculpatului Tașenco Alexandru, or acesta urmează să contribuie la formarea unei atitudini de respect față de legea penală, precum și de valorile sociale și interesele protejate de acestea, din partea condamnatului, persoana să fie silită să înceteze activitatea criminală și să-și modifice comportamentul în conformitate cu prevederile legii.

Instanța de apel verificând ansamblul de probe ce au fost administrate în conformitate cu prevederile de procedură penală, nu a depistat careva încălcări de procedură, sau încălcări a drepturilor și intereselor inculpatului.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Mihalache I. în numele inculpatului, prin care solicită casarea acesteia,

rejudicarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă neprivativă de libertate.

În motivarea recursului ordinar, invocă:

- nu este rațional ca Tașenco A. să execute real pedeapsa sub formă de închisoare pãe un termen de 3 luni, aceasta fiind prea severă;

- motivarea soluției de către instanța de apel nu corespunde criteriilor de stabilire a pedepsei, deoarece suspendarea condiționată a executării pedepsei, conform art. 90 Cod penal, poate avea loc și în cazul săvârșirii unei infracțiuni grave, iar în speță nu este nici un impediment pentru aplicarea acestei norme de drept;

- pedeapsa stabilită lui Tașenco A. de către prima instanță și menținută de instanța de apel este prea severă, fiind disproporțională faptei săvârșite;

- pedeapsa aplicată de prima instanță este o sancțiune severă pentru Tașenco Alexandru. Pornind de la faptul că, în ședința de judecată Tașenco Alexandru și-a recunoscut vinovăția în săvârșirea infracțiunii incriminate și a acceptat examinarea cauzei penale în procedura simplificată, instanța de judecată nu a ținut cont pe deplin de aceasta și l-a condamnat pe inculpat la o sancțiune excesiv de severă;

- infracțiunea la care apelantul a fost condamnat face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, astfel încât acțiunile apelantului nu au prezentat un pericol social sporit pentru societate.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia asupra recursului declarat, solicitând a decide inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind aplicarea pedepsei inculpatului. Instanța și-a argumentat suficient soluția în partea pedepsei, ținând cont în deplină măsură de circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, aplicându-i o pedeapsă corectă, achitabilă și legală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Așadar, în prezenta speță, în recursul declarat, avocatul Mihalache I. în numele inculpatului, invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel, art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise

de instanțele de fond și de apel, în cazul în care *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; s-au aplicat pedepse individualizate, contrar prevederilor legale, nefiind de acord cu aplicarea pedepsei reale cu închisoare, în privința inculpatului, solicitând aplicarea pedepsei neprivative de libertate.*

În același timp, Colegiul penal constată că, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care considerente nu se va expune referitor la aceste aspecte.

Analizând temeiul invocat pentru recurs, în raport cu circumstanțele și materialele cauzei, Colegiul penal consideră, că în prezenta speța nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, iar instanțele de fond și-au motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilită conform sancțiunii art. 264¹ alin. (4) Cod penal, ținând cont și de dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Așadar, Colegiul penal reține, că inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni în domeniul transporturilor, prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, cauza fiind examinată în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, în acest caz, trebuie luate în vedere, în egală măsură persoana inculpatului și respectiv, reeducarea și reintegrarea sa socială, cât și dimensiunea fenomenului infracțional și așteptările societății față de mecanismul justiției penale, pentru a realiza o proporționalitate reală între aceste aspecte.

Potrivit alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere (f.d. 86 B), beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare ori cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Sanctiunea art. 264¹ alin. (4) Cod penal, prevede pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de pînă la 1 an, calificându-se conform art. 16 Cod penal, ca infracțiune ușoară.

Instanța de recurs reține, că prima instanță a stabilit inculpatului pedeapsă de 3 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscută vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal, aplicate prin prisma prevederilor alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată va ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de

motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Raportând cele menționate la cazul supus judecării, instanța de recurs consideră că, în mod just instanțele de fond la soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsă, au aplicat inculpatului pedeapsa sub formă de închisoare, cu executarea reală a acesteia, motivând corespunzător temeiurile neaplicării unei pedepse mai blânde, neprivative de libertate.

Astfel, în viziunea Colegiului penal, în prezenta cauză penală, instanțele de fond, just au ținut cont de faptul că, în corespundere cu prevederile art. 76, 77 Cod penal, au stabilit ca circumstanță atenuantă recunoașterea vinei, iar careva circumstanțe agravante nu au fost reținute, de gradul de pericol al infracțiunii comise, care se califică ca fiind ușoară, săvârșită cu intenție directă, de circumstanțele cauzei, de personalitatea inculpatului care anterior a fost judecat, fiindu-i stabilită o pedeapsă condiționată, care la momentul pronunțării sentinței nu era intrată în vigoare, precum și de faptul că inculpatul la momentul pronunțării sentinței se afla în arest preventiv în legătură cu examinarea altor cauze penale, aflate pe rolul instanței de judecată, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, astfel asigurând realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale și a preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât de către inculpat, cât și din partea altor persoane, care va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale Republicii Moldova sunt apărute, iar violarea lor este contracarată și pedepsită. Astfel, în viziunea instanței de recurs, instanța de apel întemeiat a concluzionat că, în privința inculpatului nu poate fi aplicată o pedeapsă neprivativă de libertate.

Totodată, instanța de recurs reține, că instanța de apel corect a stabilit, că în cadrul cercetării judecătorești nu au fost stabilite careva motive ce ar concluziona că nu este rațional ca inculpatul Tașenco A. să nu execute pedeapsa cu închisoare, prevăzută de lege.

La fel, Colegiul penal relevă, că conform art. 90 alin. (1) Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.*

Deci, o condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 Cod penal constituie concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

În contextul dat, instanța de recurs, totuși precizează, că prin îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru aplicarea prevederilor alin. (1) art. 90 Cod penal, nu se creează un drept pentru condamnat, ci doar o vocație a acestuia la această măsură de individualizare judiciară a pedepsei.

Ținând cont însă, de prevederile legale enunțate mai sus, Colegiul penal consideră întemeiate și considerentele instanțelor de fond că, în prezenta cauză, nu s-au constatat circumstanțe ce ar justifica suspendarea condiționată a pedepsei cu închisoare în privința inculpatului, deoarece personalitatea inculpatului nu prezintă garanțiile unei conduite, ce ar permite instanței de judecată de a da dovadă de clemență. Astfel, instanța de recurs nu poate neglija faptul că, inculpatul anterior a fost judecat, fiindu-i stabilită o pedeapsă condiționată, care la momentul pronunțării sentinței nu era intrată în vigoare, precum și de faptul că, inculpatul la momentul pronunțării sentinței se afla în arest preventiv în legătură cu examinarea altor cauze penale, aflate pe rolul instanței de judecată, astfel se atestă faptul că, aplicarea pedepsei neprivative de libertate nu-și va produce efectul, pentru ca inculpatul să-și facă concluziile necesare de a nu comite în continuare abateri de la prevederile legii penale.

Reieșind din circumstanțele expuse, Colegiul penal constată că instanțele de fond au argumentat pe deplin motivele pentru care au aplicat inculpatului în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, urmare a circumstanțelor expuse mai sus, din care considerent, instanța de recurs respinge ca neîntemeiate afirmațiile avocatului, precum că instanțele de fond au numit inculpatului o pedeapsă prea severă, fiind disproporțională faptei săvârșite.

Cu referire la un alt motiv de critică din recurs, prin care menționează, că inculpatul vina în comiterea infracțiunii și-a recunoscut-o integral, instanța de recurs consideră, că împrejurările în cauză nu sunt suficiente pentru a răsturna soluția instanței de apel.

În atare împrejurări, Colegiului penal consideră, că instanța de apel a ținut cont de toate circumstanțele cauzei și a aplicat inculpatului o pedeapsă echitabilă și conformă prevederilor legale, luând în considerație toate criteriile generale de individualizare a pedepsei, iar modalitatea de executare a acesteia stabilită în sarcina inculpatului, a fost individualizată corect și în așa fel, încât acesta să se

convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Astfel, Colegiul statuează, că pedeapsa individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Din acest punct de vedere se conchide, că de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deci, nu persistă temei de casare a soluției adoptate de instanța de apel, iar pedeapsa stabilită inculpatului Tașcenco A., de către prima instanță și menținută de instanța de apel, a fost aplicată în limitele legii, din care considerente se dispune inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) CPP, Colegiul penal

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Mihalache Iurie în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe **Tașcenco Alexandru Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 27 ianuarie 2021.

Președinte

Timofti Vadimir

Judecător

Cobzac Elena

Judecător

Țurcan Anatolie